

kun nogle faa Tusinde Kroner, som man der bruger. Men er den Betragtning, som jeg har gjort gjældende, rigtig, da er det ikke alene Lønningerne til disse overordnede Funktionærer, det dreier sig om, men da er det ogsaa Lønningerne til alle de Mennesker, som skulle til for at udføre det unyttige Arbejde, som disse Overordnede finde paa at lave, og det kan dog af og til løbe op til ikke saa Lidt. Derfor tror jeg — og det er jeg overbevist om er den almindelige Mening Landet over, særlig i Sernbanekredse — at det overordnede Personale er meget for talrigt, og at man gaar altfor minutiost til Værks, saa at der udføres en stor Masse aldeles unyttigt Arbejde. Paa andre Omraader tror jeg derimod ikke, det kan siges, at man har saa overdreven mange for mange Funktionærer, saa der kunde det muligt nok være, der kunde gøres noget Mere. Saaledes tror jeg, at hele det hørende Personale i de allernæreste Tilfælde kunde være talrigere, og det forekommer mig, at man paa mange Steder overlæsser det hørende Personale med Arbejde og fordrer en altfor anstrængende Tjeneste af det.

Et andet Princip-Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Selvpensionering eller almindelig Pension. Spørgsmaalet om, hvilken af disse Former man skal vælge, synes jeg maa afhænge af, hvorledes man ser paa de Lønninger, der gives. Kommer man til det Resultat, at en Lønning ikke strækker til Mere end lige til, at en Familie kan leve nogenlunde ordentlig deraf, synes jeg ikke, der er nogenfømhelst Rimelighed i at forlange, at dette Menneske skal pensionere sig selv. Derfor mener jeg f. Ex. ogsaa, at der ikke er nogenfømhelst Rimelighed i under de nuværende Arbejder-Forhold her i Landet at sige til Arbejderne: I skulle pensionere Eder selv, I skulle sørge for, med den lille Løn, I faae, og med den lille Fortjeneste, I have af Eders Arbejde, at I kunne leve uden at komme fattigvæsenet til Byrde i Eders Alderdom. Ligesom jeg altsaa ikke mener, at dette er fuldt berettiget og rimeligt under de Arbejder-Vilkaar, vi nu have, saaledes mener jeg heller ikke, at vi kunne sige til de lavt lønnede Funktionærer ved Sernbanerne: I skulle selv sørge for Eders Alderdom. Derfor synes jeg ret godt om det Princip, der er nedlagt her i Loven. Under alle Omstændigheder synes jeg ikke, at man med Grund kan stille Selvpensionering i Modsatning til Statspensionering, naar der som her er Tale om tvungen Selvpensionering. En anden Sag var det, om man vilde sige: Vi give alle Mennesker, enten de ere høit eller lavt lønnede, deres Løn, og saa bliver det deres

egen Sag, hvorledes det gaar dem i deres Alderdom; spare de ikke Noget sammen, saa have de heller ikke Noget i Alderdommen, og spare de Noget sammen, saa have de Noget — det maa blive deres egen Sag. Hvis man stiller sig paa det Standpunkt, saa maa man lægge Mærke til, at ved Sernbanerne have vi det ikke saaledes, vi have en tvungen Pensionering, og naar man altsaa, som ved de jydsk-sjyenske Sernbaner, siger, at Enhver, der bliver ansat med Maanedsløn, skal afse 10 pCt. af sin Løn for deraf at udrede en Alderdomsforørgelse, saa synes jeg ikke, at man er berettiget til egentlig at kalde det for Selvpensionering. Man kunde jo sige, at naar en Mand har 1,200 Kr. i Løn og altsaa skal give 120 Kr. for en Pension, saa er det akkurat det Samme, som om man siger, at det er 1,080 Kr., som man giver ham i Løn, og saa 120 Kr., som man giver til hans Pensionering. Derfor synes jeg, at man maatte hellere stille sig saaledes, at man siger: Vi give en Nettoløn, som vi anse for passende, for det Arbejde, der udføres, og dertil slutter der sig en passende Efterløst; det ordner efter min Mening Forholdet fornuftigt og rigtigst. Derfor synes jeg ikke, at der kan være noget Synderligt at sige dertil. Hvis man nemlig ikke ordner Forørgelsesvæsenet nogenlunde rimeligt, saa faar man alle disse Efterkrav alle disse Forbringere om extraordinære Understøttelser, saa er den saaledes stillet, og den saaledes, og den i den Nød, og den i en anden Nød, saa faar man det Samme som extraordinaert, som man ikke havde som ordinært. Et andet Spørgsmaal kunde det jo være, om de Tal, der ere fastslaaede her, ere rigtige. Man vil jo nemlig lægge Mærke til, at man fordrer ikke Tilskud til Pensionering af Andre end 1ste og 2den Lønningsklasse. Det kunde jo være, at hvis man tog dette Spørgsmaal for, var der i 3die Lønningsklasse Folk, der dog kunne siges at have en saadan Løn, at de efter almindelige Livsforhold burde lægge Noget op til deres Alderdom. Jeg er ikke ganske sikker paa, at man ikke kunde sige, i det Mindste for en stor Del af 3die Lønningsklassens Vedkommende, at de meget godt vilde være i Stand til at afse Noget til deres Alderdom, idet deres Lønninger dog ere noget høiere end den almindelige Befolkning, som de ere jævntillede med, i sine Livsforhold har. Jeg tror derfor nok, at det muligvis kunde være rigtig, at man gif til at tage ogsaa 3die Lønningsklasse med blandt dem, der skulle være forpligtede til at give Tilskud til deres Pensionering. Men selve det Princip, at man siger, naar vi komme til visse Lønningsstater,